

Sygn. akt *XIV C 301/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w P. XIV Wydział Cywilny z siedzibą w P.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiolka

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w P.

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. w W. (KRS (...))**

przeciwko **A. K. (PESEL (...)) i R. K. (PESEL (...))**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych A. K. i R. K. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwoty:

a. 298.087,61 zł (dwieście dziewięćdziesiąt osiem tysięcy osiemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od dnia 31 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

b. 17.907,43 zł (siedemnaście tysięcy dziewięćset siedem złotych czterdzieści trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

c. 490 zł (czteryście dziewięćdziesiąt złotych),

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 478,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. nie obciąża pozwanych nieuiszczonymi kosztami sądowymi,

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA w W. w pozwie wniesionym 27 stycznia 2016 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L. (...) wniósł o zasądzenie od pozwanych A. K. i R. K. na swoją rzecz kwot 298.087,61 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, 12.246,49 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 5.660,94 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 490 zł bez odsetek. Wniósł także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych 3.957 zł, opłat od pełnomocnictw 34 zł, kosztów sporządzenia notarialnych odpisów dokumentów 154,59 zł i innych kosztów 39,57 zł. W uzasadnieniu powołał się na to, że 6 września 2010 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu hipotecznego nr DK/KR-H.-RnS/ (...). Umowa została zmieniona aneksem z 14 czerwca 2011 r. Pozwani nie wywiązywali się z obowiązku spłaty kredytu. W związku z tym, pismem z 19 sierpnia 2015 r. wypowiedział umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pismo powyższe zostało doręczone pozwanym 14 września

2015 r. Dnia 15 października 2015 r. wypowiedzenie stało się skuteczne a jego roszczenie wymagalne. Pozwani nie spłacili zadłużenia. Wobec tego 30 grudnia 2015 r. wystawił wyciąg ze swoich ksiąg obejmujący zadłużenie pozwanych. Składają się na nie: 298.087,61 zł niespłaconego kapitału, 12.246,49 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału od 7 kwietnia 2015 r. do 22 października 2015 r., 5.660 zł odsetek za opóźnienie za okres od 13 kwietnia 2015 r. do 30 grudnia 2015 r., 490 zł należnych mu opłat i prowizji. Zgodnie z umową, jest uprawniony do naliczania od kapitału odsetek w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie.

Postanowieniem z 12 lutego 2016 r. referendarz Sądu Rejonowego L. (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w P. według właściwości (k. 12).

Na rozprawie, po pouczeniu ich o znaczeniu i skutkach procesowych tej czynności procesowej, pozwani uznali powództwo (k. 64).

Sąd zważył, co następuje:

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest czynnością procesową pozwanego polegającą na uznaniu zasadności żądania pozwu, przyznaniu, że uzasadniają je przytoczone przez powoda fakty i zgodzie na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Jak to wynika z przytoczonego art. 213 § 2 k.p.c., skuteczność uznania jest uzależniona od jego zgodności z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz od tego, by jego celem nie było obejście prawa.

W niniejszej sprawie w opinii Sądu nie było żadnych przesłanek do wniosku, że dokonane przez pozwanych uznanie powództwa było bezskuteczne. Żaden przepis nie wyłącza uznania w sprawach ze stosunków między stronami umowy kredytu. Roszczenie powoda znajdowało oparcie w powołanych przez niego faktach oraz miało podstawę prawną w przepisach regulujących wykonanie zobowiązań i skutki ich niewykonania. Zatem uznanie nie było sprzeczne z prawem. Żadne okoliczności sprawy nie wskazywały na sprzeczność uznania z którąś z zasad współżycia społecznego. Nie było też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że celem uznania jest obejście prawa. Wobec tego uznanie było skuteczne i Sąd był nim związany. Konsekwencją tego była konieczność wydania wyroku uwzględniającego powództwo. Dlatego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O zwrocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Pozwani, jako przegrywający spór zobowiązani są zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty, na które składają się opłata od pozwu: 1.000 zł (art. 13 ust. 1a ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu), opłaty od pełnomocnictw 34 zł, koszty sporządzenia notarialnych odpisów dokumentów 154,59 zł, opłata manipulacyjna związana z wniesieniem pozwu w postępowaniu elektronicznym 39,57 zł, czyli łącznie 1.228,16 zł. Taka kwota przysługiwała powodowi, jednak Sąd jej nie zasądził na skutek pomyłki, która powstała w następujący sposób. Powód wnosząc pozew uiścił 3.957 zł opłaty od pozwu (k. 2). Zarządzeniem z 12 lutego 2016 r. referendarz w Sądzie Rejonowym L. (...) nakazał zwrócenie powodowi 3.707 zł nadpłaconej opłaty (k. 8). Dlatego przy orzekaniu o zwrocie kosztów procesu Sąd uwzględnił jedynie opłatę w kwocie 250 zł. Jednakże Sąd przeoczył, że kolejnym zarządzeniem z 12 lutego 2016 r. (k. 12) z niejasnych przyczyn referendarz uchylił prawidłowe wydawałoby się zarządzenie o zwrocie 3.707 zł nadpłaconej opłaty. Na skutek tego Sąd uznał, że powód wniósł opłatę jedynie w wysokości 250 zł i dlatego w punkcie II wyroku zasądził na jego rzecz 478,16 zł.

Z powodu pomyłkowego uznania, że w sprawie pozostały nieuiszczone koszty sądowe należne Skarbowi Państwa w postaci 750 zł opłaty od pozwu, które obciążają pozwanych, Sąd w punkcie III wyroku nie obciążył pozwanych obowiązkiem ich zapłaty. W rzeczywistości jednak takich nieuiszczonych kosztów sądowych nie ma, gdyż powód wniósł opłatę od pozwu w pełnej wysokości 1.000 zł.

Ponieważ Sąd zasądził roszczenie uznane przez pozwanych, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w punkcie IV wyroku z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

SSO Marcin Garcia Fernandez